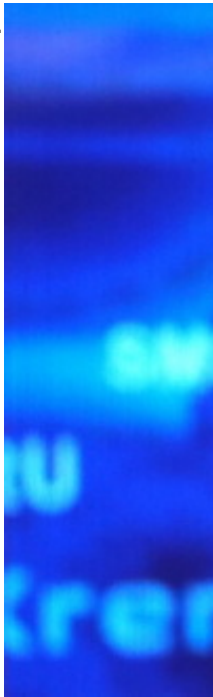

Председник Русије Владимир Путин је у ауторском чланку објављеном у немачком листу „Цајт“ изјавио да се Москва надала да је крај Хладног рата представљао победу целе Европе, међутим, десило се то да је победила жеља за ширењем НАТО-а.

Како је рекао, чинило се да би идеја некадашњег француског лидера Шарла де Гола о „заједничком континенту“ могла да постане реалност, међутим то се није догодило.

Путин је „Будимо отворени упркос историји“ посвећеном 80. годишњици напада нациста на СССР рекао и да је данас целокупан систем европске безбедности деградирао, тензије су у порасту, постоји нови ризик од избијања трке у неоружању.

„Губимо велике могућности од потенцијалне сарадње која је од преке важности за све нас имајући у виду актуелне изазове са којима се сусрећемо пре свега због пандемије“, нагласио је он.

Путинов ауторски чланак преносимо у целости.

Будимо отворени упркос историји

За нас је сећање на хероје који су се борили против нацизма – светиња. Са великом захвалношћу се присећамо савезника из антихитлеровске коалиције, учеснике отпора, немачких антифашиста, који су омогућили ову победу

За нас је сећање на хероје који су се борили против нацизма – светиња. Са великом захвалношћу се присећамо савезника из антихитлеровске коалиције, учеснике отпора, немачких антифашиста, који су омогућили ову победу.

Након што смо преживели ужасе тог светског рата, народи Европе су успели да преброде отуђење и да успоставе међусобно поверење и поштовање, заузели су курс на интеграцију како би ставили тачку над европском трагедијом из прве половине прошлог века. Желео бих да нагласим да је томе у прилог у огромној мери утицало историјско помирење руског и немачког народа, који су живели и на истоку и на западу сада већ уједињене Немачке.

Подсетићу и на то да су управо немачки предузетници у периоду након рата били ти који су постали пионери сарадње са Русијом. Током 1970. године између СССР и Немачке је направљен „договор века“ – о дугорочним испорукама руског природног гаса у Европу, што је представљало основ конструктивне међузависности, што је представљало и окосницу многих других грандиозних пројеката, између осталог и изградње „Северног тока“.

Међутим, победио је другачији приступ у чијој основи се налазило ширење Северноатлантског савеза који је сам по себи представљао реликвију Хладног рата, јер је управо за потребе обуздавања у тој епохи тај савез и формиран

Надали смо се да ће крај Хладног рата представљати заједничку победу за целу Европу. Чинило се да је остало још мало како би се реализовала идеја Шарла де Гола о заједничком континенту, чак не само о географском „Од Атлантика до Урала“, већ и о културном и цивилизацијском – „Од Лисабона до Владивостока“.

Управо је на тој идеји – идеји изградње Велике Европе, на заједничким вредностима и интересима, Русија и покушавала да развија своје односе са Европљанима. Ми, као и Европска унија, много смо учинили да се то и реализује.

Међутим, победио је другачији приступ у чијој основи се налазило ширење Северноатлантског савеза који је сам по себи представљао реликвију Хладног рата, јер је управо за потребе обуздавања у тој епохи тај савез и формиран.

Премештање блока на Исток, које је, узгред буди речено, почело након што су совјетско руководство наговорили на чланство уједињене Немачке у Алијансу, постало основни разлог пораста узајамног неповерења у Европи. Пожурили су да забораве на сва дата усмена обећања да „то није урађено против вас“, да „граница блока се неће приближавати до вас“ и створен је преседан.

И од 1999. године уследило је још пет таласа ширења НАТО-а. У организацију је ушло 14

нових земаља, укључујући републике бившег Совјетског Савеза, што је фактички убило наду на континент без подела, на шта је, узгред буди речено, средином 80-их година упозоравао један од лидера Социјалдемократске партије Немачке (СДПГ) Егон Бар. Он је предлагао кардинално преуређење читавог европског система безбедности након уједињења Немачке, како уз учешће СССР-а, тако и САД.

Али нико ни у Совјетском Савезу, ни у Сједињеним Америчким Државама, ни у Европи тада није желео да га слуша.

Штавише, многе земље су биле стављене пред вештачки избор – или да буду са колективним Западом, или са Русијом. То је фактички био ултиматум. На примеру украјинске трагедије 2014. године видимо до каквих је последица довела тако агресивна политика

Штавише, многе земље су биле стављене пред вештачки избор – или да буду са колективним Западом, или са Русијом. То је фактички био ултиматум. На примеру украјинске трагедије 2014. године видимо до каквих је последица довела тако агресивна политика. Европа је активно подржавала неуставни оружани преврат у Украјини. Од тога је све и почело. Због чега је било потребно чинити то? Тада актуелни председник Јанукович је већ пристао на све захтеве опозиције.

Зашто су Сједињене Америчке Државе организовале преврат, а европске државе га невољно подржале, изазвавши раскол у самој Украјини и повлачење Крима из њеног састава?

Сада је читав систем европске безбедности озбиљно деградирао. Тензије расту, а ризици од нове трке у наоружању постају стварни. Пропуштамо огромне могућности које нам сарадња пружа, тим пре што је она толико важно сада када смо се сви суочили са заједничким изазовима – пандемијом и њеним тешким социјално-економским последицама.

Због чега се то дешава? И што је најважније, какве смо закључке дужни да извучемо заједно? Које лекције из историје памтити? Мислим да, пре свега, треба памтити да

целокупна послератна историја Велике Европе потврђује да су просперитет и безбедност нашег заједничког континента могући само уз заједничке напоре свих држава, укључујући и Русију, зато што је она једна од највећих европских држава. И осећамо нашу нераздвојну културну и историјску повезаност са Европом.

Отворени смо за праведну и конструктивну сарадњу. То потврђује и наша идеја стварања заједничког простора за сарадњу и безбедност од Атлантика до Пацифика која би укључила разне интеграционе формате, између осталог и Европску унију и Евроазијски економски савез.

Понављам: Русија се залаже за обнављање свеобухватног партнерства са Европом. Имамо много тога што представља заједнички интерес. То је безбедност и стратешка стабилност, здравство и образовање, дигитализација, енергетика, култура, наука и технологија, климатски и економски проблеми.

Свет се динамично развија, сусрећемо се са новим изазовима и претњама. Ми не можемо себи да дозволимо да са собом вучемо терет ранијих неразумевања, љутње, конфликта и грешака, терет који ће нам сметати да се фокусирамо на решавању актуелних проблема. Сигурни смо у то да сви ми морамо да признамо те грешке и да их исправимо.

Наш заједнички и неоспоран циљ је да осигурамо континенталну безбедност без подела, заједнички простор заснован на равноправној сарадњи са циљем развоја Европе и целог света.

(Спутњик)